

ע"פ 35249/06/16 - חדרייה כהן עזרא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

13 אוקטובר 2016

עפ"ת 35249-06-16

לפני: השופט יעקב שפסר
המערער:
נגד
המשיבה:
חדרייה כהן עזרא
מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו והחלטתו של בית המשפט לתעבורה מרכז בתת"ע 9493-04-16 מיום 10.5.16, לפיו הורשע המערער בהעדרו בעבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים, ועל החלטתו שלא לבטל את פסק הדין ולקבוע מועד לדיון מחודש.

2. רקע הערעור ופסה"ד שביסודו הינו הזמנה לדיון וכתב אישום שהוגש נגד המערער, בגין אירוע מיום 21.2.16 שבו נטען נגדו כי ברכב בו נהג מסוג פורשה חסם לחלוטין כניסה לחניון וסירב להזיז בניגוד להוראת השוטר. בעקבות הרשעתו נדון המערער לפסילת רשיון בפועל למשך 5 חדשים, פסילה על תנאי למשך חדשים וקנס בסך 1,000 ₪.

3. תמצית טיעוני המערער היא כי נגרם לו עיוות דין חמור באי שמיעת טיעוניו בע"פ, וזאת נוכח טענות הגנה העומדות לו לטענתו, לפיהן לא ברור כלל אם שהה ברכבו בעת שהשוטר דרש ממנו כי יזיז את רכבו, או שמא המדובר בהיותו "הולך רגל" שהתערב בעניינו בהוראות שאינן קשורות לרכבו. במהלך הדיון חזר בו המערער מטיעון זה. עוד טוען המערער כי לא ברור כלל האם מדובר בחנייה שאינה חוקית כלל וטענתו כי המדובר בחנייה פרטית.

המערער טוען גם כנגד כתב האישום שהוגש נגדו במישור הפרוצדורלי וטוען, כי לא התקיימו התנאים להיותו של המסמך "כתב אישום", בהעדר ציון הוראת החיקוק לפיה מואשם המערער ובהעדר חתימת תובע. כן טוען המערער, כי יתכן והעובדות המתוארות בכתב האישום מקימות עבירה אחרת מסוג העמדת רכב באופן המפריע לתנועה, ולא בהכרח עבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים, ועל כן, כלל הספקות האמורים יש בהם כדי לגרום עיוות דין למערער המצדיק ביטולו של פסק הדין, בכפוף לחיובו בהוצאות.

יצוין כי המערער טען אף כנגד אי זימונו לדיון, טענה שגם ממנה חזר בו בדיון שהתנהל לפניו.

לחלופין, טוען המערער כנגד חומרת העונש, בהיותו נהג מזה 25 שנה, אב ל-4 ילדים שמקור פרנסתו עלול להיגדע

נוכח פסילת רשיונו. לדבריו, גם אם היה המדובר בתיק פלילי (שבו עפ"י טענתו של המערער וטענת המדינה היה צריך להיות מואשם מלכתחילה), היה נגזר עונשו ללא מרכיב של פסילה בפועל. על כן עותר המערער לביטול הפסילה.

4. משחזר בו המערער מטענותיו לעניין אי זימונו כדין, ולעניין מעמדו כ"הולך רגל" ולא כנהג, התייתר הדין בעניין זה. טוב עשה המערער משחזר בו מטענות אלה, שכן אין ספק כי קיבל את הזימון כדין ולא התייצב במועד שנקבע וברור כי רשאי היה כמובן בית המשפט לדונו בהעדרו.

5. לא מצאתי ממש גם בטענתו של המערער בדבר חוסר בחתימת התובע וציון הוראת החיקוק. כידוע, דינה של הזמנה למשפט שנחתמה בידי שוטר שהוציא אותה, כדין כתב אישום שהוגש לבית המשפט כדין, גם אם לא נחתמה בידי תובע. המדובר בפגם טכני שאינו מצדיק את ביטול ההליך. (רע"א 4624/13 קוזניצוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.8.2013); דנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נ' בקשי, פ"ד נד(3), 556; רע"פ 4338/04 נאור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.6.2004). כך גם שאלת העדר ציון הוראת החיקוק, אלא פירוט העובדות לצד סמל סעיף העבירה והניקוד הקבוע בצידה. גם בעניין זה, דעתי היא שמדובר בפגם טכני שאינו מצדיק כלל את ביטול ההליך המשפטי כולו.

6. יש לזכור, כי סדרי הדין בעבירות התעבורה הנחשבות כעבירות קלות יחסית נקבעו באופן יחודי, המלמד על איזון אינטרסים בין התביעה המייצגת את האינטרס הציבורי, לבין זכויות הפרט להן זכאים הנהגים, תוך קבלת יומם בבית המשפט. סדרי דין אלה מאופיינים בין היתר, במגבלות זמן הנובעות משיקולי יעילות, אפקטיביות האכיפה וההרתעה, וסופיות דיון, שתכליתן בין היתר להפחית עומסים מיותרים, סחבת והכבדה על עבודת בית המשפט, שמשמעותה אף פגיעה בכלל ציבור המתדיינים. למותר לציין כי תכלית זו שעניינה לפשט את ההליכים ולהביא לקיצורם אינה פגה, גם משמדובר בפגמים טכניים מהסוג שתואר לעיל. על כן, קיים קושי להסכים למצב דברים בו תתקבל טענה מסוג זה של פגמים טכניים קלים המאיינים את קיומו של כתב האישום. תכלית זו גם אינה מאפשרת כי נאשם יעשה דין לעצמו ולא יתייצב לדיון על אף שהוזמן כדין, והמערכת הקורסת תחת עומס התיקים הרב, תאלץ לפנות את יומנה לדיון חוזר בעניינו. מצב דברים זה, אינו מתקבל על הדעת, ויש בו כדי לגרום בהכרח לעיוות דין בהתמשכות הליכים כלפי יתר המתדיינים, אשר ענינם נדחה מפני עניינו של המתדיין שבחר שלא להתייצב.

7. באשר לטענותיו של המערער הנוגעות לנסיבות ביצוע העבירה ומקום חנייתו בפועל של רכבו, על רקע התנגדותו של המערער לבקשת המשיבה להצגת דוחות הפעולה של השוטר והפקח, לא אוכל לקבל גם את גרסתו ביחס לנסיבות האירוע וכל שמונח לפני הוא כתב האישום, הא ותו לא.

8. השאלה המרכזית העומדת לפני היא איפוא, האם נגרם למערער עיוות דין כלשהו בפסק הדין עצמו. לעניין זה סבורני, כי יתכן ונוכח הענישה שהושתה, שאכן מחמירה היא ביחס לעובדות האירוע, יש יסוד, אם כי בדוחק, לקבל את טענתו בדבר ספק לפיו יש בהותרת העונש משום חשש מסוים לעיוות דין, ספק שזכותו של המערער ליהנות ממנו. משמעות הדברים היא קבלת עתירתו החלופית של המערער להתערבות בענישה. אפנה איפוא לדון בהיבט זה של הערעור.

9. עיון בגליון הרשעותיו של המערער מלמד על קיומן של 54 הרשעות קודמות במגוון עבירות ובכללן עבירות דומות

לענייננו (למשל רישומים 4, 5, 6, 16, 24, 28, 40, 42). לא ניתן לומר איפוא כי המדובר באירוע חריג או חד פעמי בהתנהלותו של המערער, ובהנחת כי המדובר במערער הנוהג משנת 1990, לא ניתן לומר גם כי עברו אינו מכביד.

הנסיבות המתוארות בכתב האישום מלמדות על התנהגות מחוצפת וחסרת התחשבות מצידו של המערער, שלא רק חסם לחלוטין את הכניסה לחניון, אלא שסירב להוראות השוטר להזיז את רכבו. לאחר הרשעתו העלה סדרת טיעונים חסרי יסוד בנוגע לזימונו - קודם טען ששכח להתייצב, ואח"כ משנדחתה בקשתו - טען שלא הוזמן כביכול כדין. גם היבט זה לא יכול להזקף לזכותו.

מצד שני, יש להביא בחשבון את ותק נהיגתו של המערער - 25 שנה, היותו אב ל-4 ילדים וככזה שפרנסתו תלויה, כך על פי הנטען על ידו, בנהיגתו.

לא ניתן להתעלם אף מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים שאינה כוללת בד"כ פסילת רשיון נהיגה בפועל לתקופה בה נדון המערער דנן.

10. לאור כל האמור ובשקלול מכלול השיקולים שנמנו לעיל, מתקבל הערעור ביחס לעונשו של המערער. בהתאם הנני מורה על ביטול 5 חדשי פסילת הרשיון בפועל שהושתו על המערער, ותחתם יהיה המערער פסול מנהיגה למשך 30 יום בלבד. יתר מרכיבי גזר הדין (פסילה על תנאי וקנס כספי) יותרו בעינם.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ז, 13 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.

יעקב שפסר , שופט